

Kommunekassen, maa vi, naar vi ville være konsekvente, ogsaa sikkre Børn af fattige frafalte Husfruer og af forladte Husfruer det Samme; og det forekommer mig endogfsaa, at man maa gaa et Skridt videre. Skal det være Humanitetsfølelsen, der skal bestemme os til at tage imod Lovforslaget, som det foreligger, ser jeg ikke rettere, end at Humanitetsfølelsen maa stille samme Krav til os med Hensyn til de mange stakkels Børn af fattige Forældre, hvor Faderen — lad mig sige det rent ud — kun alt for ofte er et daarligt Subjekt. Jeg mener naturligt ingenlunde, at det skulde være Tilfældet med alle Fattige. Tværtimod, jeg veed, at der er ligesaa fuldt Kjærlighed til Børnene hos de Fattige som hos de Rige. Jeg har levet som Præst blandt en fattig Befolkning, og der var Kjærlighed til Børnene ligesaa varm i de Fattiges Hjerter som i den Riges. Men jeg veed ogsaa, at der findes, især i de store Stæder, ulykkelige Familieforhold, og jeg kan nævne et Exempel. Det er hændt mig en Gang her i Byen, at jeg har været med til at faae 2 Børn optagne paa Sægerspris paa Frederik den 7des Stiftelse. Der var Forholdet det, at Faderen var en raff, kraftig og stærk Arbejdsmand. Han vilde ikke skilles fra sin Husfru, men det Cneste, han gjorde for hende og sine Børn, var, at han en Gang imellem i Drukkenstab kom hjem og gav dem en Dragt Bryl, og for Resten lod han Moderen sørge for Børnene. Jeg tror, at der gives adskillige Exempler af den Art, og jeg siger: Skulle vi lade Humanitetsfølelsen være den, der skal bestemme os til at stemme for dette Lovforslag, saa ser jeg ikke rettere, end at de ægtefødte fattige Børn, som ere stillede under de sørgeligste Raar, have de samme Krav til os. Derfor spørger jeg: Kunne vi tage Konsekventerne? Kunne vi gjøre ligesaa meget for alle andre fattige Børn, som vi her ved dette Lovforslag ville gjøre for de uægte fattige Børn. — Og fremdeles, naar jeg derfor — fra Børnene — gaar over til Moderen, er jeg nødt til at sige, at ogsaa der forekommer det mig, at dette Lovforslag giver Modrene mere, end der med Rette kan tilkomme dem. Det er Børnene, vi ville arbejde for og hjælpe paa, men vi gjøre det jo ved dette Lovforslag saaledes, at Alt, hvad der gives til Børnene, gives i Virkeligheden til Modrene. Vi gaa ud fra, at der er Ingen, der elsker Børnene mere end Moderen, vi gaa ud fra, at der er Ingen, der bedre kan sørge for Børnene end deres Moder. Men er det nu virkelig ogsaa en Slutning, der holder Stik, netop under de Moder- og Barneforhold, som her er Tale om? Ja, vi vide dog Alle, at det

er ingenlunde alle Mødre, som sørge for deres Børn, som de skulle. Jeg kan nævne, at jeg som Præst en Gang har været i det Tilfælde, at maatte benytte Politiets Hjælp til at tage 5 Børn fra deres Moder, fordi hun levede et saadant Liv i Drukkenstab, at hun aldeles ikke sørgede for dem. Og naar dette kan være Tilfældet med en Ægtehustru — thi det var hun — saa kan det jo ogsaa naturligvis være Tilfældet med uægte Børns Mødre, og jeg tror ikke, man vil misforstaa mig, naar jeg siger, at der er dog vel nogen Sandsynlighed for, at man finder flere slette Mødre blandt Mødre til uægte Børn, naar vi tænke paa Mødre, som have indtil 4—5 uægte Børn, maa ste ofte med forskellige Fædre, end blandt Ægtehustruerne. Derfor forekommer det mig, at hvis vi vedtage Lovforslaget saaledes, at man altsaa vil sikkre Børnene en saadan fast Indtægt, maatte der i alt Fald et Supplement til dette Lovforslag. Der maatte det Supplement til, at der blev indsat Værger til at varetage deres Ret med Hensyn til den Understøttelse, som saaledes gives dem. — Men jeg har hørt det Forsvar for den Tanke, som er kommen frem i dette Lovforslag, at det jo ikke tilsigter Andet end at give de ulykkelige Kvinder, som have søbt uægte Børn, hvad der tilkommer dem. Ja, hvis vi kunne, ud fra samme Betragtning, give enhver Moder, hvad der tilkom hende, saa var det en anden Sag, men det er det, som det forekommer mig, at vi umulig kunne. Jeg vil tillade mig at minde om det Exempel, jeg før nævnte, paa en Fader, som havde flere Børn med sin Husfru og mishandlede hende. Der fik Husfruen Intet af, hvad der tilkom hende, thi Manden hjalp hende slet ikke med at underholde Børnene. Hvis dette Lovforslag havde existeret som Lov, vilde Forholdet have været dette, at hvis hun havde indladt sig med ham uden at gifte sig med ham, havde der tilkommet hende Underholdsbidrag, men fordi hun havde giftet sig med ham, tilkommer der hende Intet, og skal hun søge Hjælp, skal hun gaa til Fattigvæsenet, men saa kommer hun ind under dets Tilsyn. Det forekommer mig, at dette Lovforslag, hvis det vedtages usforandret, vil føre til saadanne Konsekventer, at naar en Kvinde vil indlade sig med en daarlig Mandsperson, som maasse senere kommer under Fattigvæsenet, kan hun, hvis hun gjør det uden at indgaa Ægteskab med ham, være sikker paa sit Underholdsbidrag. Men gifter hun sig, har hun, som Kontorchef Ræder siger i sin Artikel, føiet en ny Læksindighed til den første, som hun begit, da hun overhovedet indlod sig med ham.